

Kathrin Lange

40 uur

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Het donker omhult zijn bovenlichaam, heupen, benen en armen als een doek. Hij kan de duisternis zelfs op zijn naakte huid voelen.

Naakte huid?

De gedachte rammelt aan de fundamenten van zijn verstand. Waarom is hij naakt? De vraag snijdt door de duisternis in zijn hersenen en roept andere vragen op. Waarom kan hij zijn armen niet bewegen? En waarom reageren de spieren in zijn zij met trillen als hij het toch probeert? Iets duwt van onderen tegen zijn voetzolen. Het voelt ruw aan, als grof bewerkt hout. Dunne splinters boren zich in zijn vlees.

Hij heeft geen pijn.

Het trillen van zijn spieren, de splinters in zijn huid... Het zijn maar vage indrukken. Elk gevoel is net zo tweedimensionaal als een schimmenspel.

Hij beëindigt zijn nutteloze pogingen om zich te bewegen en concentreert zich in plaats daarvan op zijn ogen. Hij weet zeker dat hij ze heeft geopend, maar de duisternis wil niet verdwijnen, dus knijpt hij zijn ogen weer dicht. En doet ze weer open. Zijn wimpers kleven aan elkaar, maar het lukt hem ze los te krijgen. De duisternis is niet weg, maar nu schijnt er een zwak licht in de verte. Een vonk aan het eind van de tunnel. Een wazige, grijze rechthoek.

Waar ben ik?

Die vraag dwaalt even door zijn hersenen, maar verdwijnt daarna weer in de diepte van zijn verwarring.

Hij knippert met zijn ogen. Eén keer. Er loopt iets in zijn ogen. Hij knippert nog een keer. Zijn ogen voelen als stenen in hun kas-

sen. Bij de derde keer knipperen ziet hij dat de grijze rechthoek in de verte een openstaande deur is. Tegelijkertijd reageert ook zijn evenwichtsgevoel, maar wat hij nu ondervindt druist in tegen alles wat hij verwachtte. Hij is toch bijgekomen nadat hij bewusteloos was geraakt, of niet soms? Waarom ligt hij dan niet, zoals normaal zou zijn? Hij bevindt zich in een loodrechte positie. Zijn hersenen kunnen hem daar nog geen verklaring voor geven.

Dus wacht hij.

Zijn schedel voelt aan alsof hij met watten is gevuld, toch wordt hij zich langzamerhand bewust van andere waarnemingen. Een aanhoudend gepiep in een regelmatig ritme. Hij heft zijn hoofd, dat op zijn borst is gezakt. En ineens is de pijn er.

Eerst is het een dof gevoel op de achtergrond. Een regelmatig branden in zijn handen en voeten dat niet te vergelijken is met iets wat hij eerder heeft meegemaakt.

Er loopt een rilling door zijn lichaam. Een snik vormt zich in zijn keel als hij eindelijk begint te begrijpen wat er is gebeurd. Hij knippert nog een keer met zijn ogen, knijpt zijn ogen zo stevig mogelijk dicht en doet ze weer open. Ineens is zijn blik helder: hij ziet een muur voor zich. Grijze, zo te zien stokoude tegels. Vaal licht stroomt door de deuropening naar binnen, maar hij kan niet zien wat zich daarachter bevindt.

Hij draait zijn hoofd naar rechts en kijkt langs zijn uitgestrekte arm. Iets roods verschijnt in zijn blikveld, hij heeft geen idee wat het kan zijn. Dan kijkt hij naar zijn hand. Die kromt zich in de lucht als een klauw, alle spieren zijn gespannen.

Het trillen van zijn lichaam neemt toe.

Hij kijkt naar links en ziet hetzelfde huiveringwekkende tafereel: een uitgestrekte arm en het rode ding waarvan hij denkt dat het een touw kan zijn, dat rond zijn bovenarm spant. De gekromde vingers, en in het midden van de handpalm als een sieraad... het staalgrijs van een voorwerp. *Néé*, wil zijn verstand schreeuwen, maar hij houdt het binnen.

Hij gooit zijn hoofd naar achteren. Zijn schedel stoot tegen iets

hards. Hij kijkt naar beneden en ziet dat zijn lichaam net zo gestrekt is als zijn armen. Zijn eerste indruk heeft hem niet bedrogen: hij is inderdaad bijna naakt, op een doek rond zijn heupen na. Hij heeft kippenviel op zijn naakte borstkas, waarover rode stroompjes lopen. Lichtvlekken dansen voor zijn ogen, hij beschouwt ze als zinsbedrog. En dan ontdekt hij nog iets.

Gebiologeerd kijkt hij naar het derde staalgrijze voorwerp, dat uit zijn over elkaar geslagen voeten steekt.

Het zenuwslopende gepiep dreunt in zijn oren. Een infuus hangt naast zijn gezicht, de slang kriebelt tegen zijn wang. Nu begrijpt hij ook dat het gepiep afkomstig is van een hartmonitor. Als hij zijn nek zo ver mogelijk draait kan hij hem zien. De lichte vlekken op zijn borstkas zijn geen zinsbegoocheling. Het zijn de elektroden waarmee zijn hartfuncties geregistreerd worden.

Hij legt zijn hoofd weer tegen het hout en eindelijk dringt het verpletterende besef door de nevel in zijn hoofd. De staalgrijze voorwerpen... zijn spijkers.

Hij doet zijn mond open.

En lacht.

Deel 1

Uur 1 tot uur 14

Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen.

(Lucas 23:34)

1

Faris Iskanders ogen brandden. Een loodzware vermoeidheid hield hem al maandenlang in zijn greep. Maanden waarin hij af en toe een uur had geslapen. Maanden waarin hij telkens als hij rust had gevonden, met een panische schreeuw wakker schrok uit altijd dezelfde nachtmerrie.

Het wanhopige huilen van een kind. Vuur dat hem omringt...

Hij wreef met zijn duim en wijsvinger over zijn neuswortel. Hij stond al urenlang met een porseleinen beker bij het slaapkamerraam en staarde in de donkere nacht, die langzaam week voor een net zo donkere ochtend. Op de achtergrond speelde een oude cd van Metallica. Uit consideratie met de andere huurders van het pand had hij hem zachtjes gezet, maar hard genoeg om James Hetfield *Ride the lightning*, dat hij op repeat had gezet, te horen zingen. Hij deed zijn ogen dicht, maar opende ze onmiddellijk weer omdat het voelde alsof zijn oogleden van schuurpapier waren. Het duurde nog bijna een uur voordat de zon zou opgaan. Op zijn onderbroek en T-shirt na droeg hij niets, behalve de leren armband die Laura hem na een gezamenlijke vakantie in Egypte had gegeven en die hij nooit afdeed. De daarin gebrande Arabische karakters – *Laura en Faris* – waren bijna niet meer te lezen, wat hun relatie uitstekend weergaf. Laura was ruim twee jaar geleden bij hem weggegaan. Zelfs de explosie, die Faris bijna in stukken gereten had, had haar er niet toe kunnen brengen om terug te komen.

Flash before my eyes, zong Hetfield. *Now it's time to die*.

De afgelopen weken was het broeiend warm geweest in Berlijn, alsof het hoogzomer was, maar de vorige avond had het geonweerd

en het was flink afgekoeld. Zo erg dat Faris het raam 's nachts had dichtgedaan omdat hij het koud had. Nu weerspiegelde zijn gestalte in het raam. Zijn gezicht was een bleek ovaal dat spookachtig in de duisternis zweefde, omringd door iets te lange, zwarte haren. De V-hals van zijn T-shirt onthulde een deel van de donkerrode brandwond die zijn borstkas en rechterbiceps bedekte. Hij kon zijn ogen er niet van afhouden. Naarmate het buiten lichter begon te worden, verbleekten zijn contouren. Hij zuchtte en werd zich weer bewust van de beker in zijn handen. Met een vermoeide glimlach proostte hij zichzelf toe, bracht de beker naar zijn lippen en dronk hem tot de laatste druppel leeg.

De bittere vloeistof liep door zijn keel en hij vertrok zijn gezicht.

In het Metallicanummer ontwaakte de hoofdrolspeler uit zijn nachtmerrie en Faris benijdde hem daarom. Ineens dacht hij aan de kartonnen doos op de bovenste plank van zijn kast, waarin normaal gesproken zijn wapen zat. Hij ademde uit door zijn neus. Op dit moment was die doos leeg omdat Faris, die werkzaam was bij de Nationale Recherche, onlangs was geschorst.

Beheers je, waarschuwde hij zichzelf. Niets was erger dan mensen die wegzakten in zelfmedelijden, maar in deze uren vlak voor het aanbreken van de dag was hij daar niet van gevrijwaard. Daarna beslopen de herinneringen hem, om hem te kwellen, en de beelden en geluiden die hij de afgelopen tien maanden met zich meedroeg, lieten hem niet meer met rust. Het gehuil van een kind. Een vuurbal die op hem afkwam. Daarna bloed en lijken. Zacht gekreun. Wanhopige kreten...

Faris kneept zijn ogen dicht en wreef over zijn voorhoofd. Hij was alles om zich heen weer eens vergeten door zijn gepieker. Buiten was het inmiddels helemaal licht geworden. Op de achtergrond speelde Metallica nog steeds. Drie etages onder hem waren de Berlijners al lang aan hun dagtaak begonnen, iets wat hij hen graag zou nadoen.

Hij keek in de lege beker en zuchtte, daarna draaide hij zich van het raam af en verliet de slaapkamer. Hij doorkruiste de kleine hal zonder in de spiegel van de garderobekast te kijken. Hij wist ook

zo wel dat zijn ogen de brandende uitdrukking van een afkickende junk hadden. Gebrek aan slaap was op den duur erger dan cold turkey stoppen. In de keuken liep hij naar het aanrecht en pakte de glazen pot om nog een keer in te schenken. De koffie pruttelde al uren op de warmhoudplaat en smaakte inmiddels naar afgewerkte olie. Het kon hem niet schelen, het was in elk geval warm.

Terwijl Faris weer een slok nam, hoorde hij zacht gepiep. Aanvankelijk had hij geen idee waar het vandaan kwam, maar toen het geluid in volume toenam, herkende hij het. Het was afkomstig van de nieuwe smartphone die hij de vorige dag had gekocht.

Faris keek misnoegd naar het koffiezetapparaat. Daarna schakelde hij het uit, zette de beker neer en ging op zoek naar zijn mobiel. Die zat niet in zijn leren jack en ook niet in de spijkerbroek die hij de vorige avond nonchalant op de stoel in de slaapkamer had gegooid. Uiteindelijk vond hij hem op het nachtkastje, onder de opengeslagen roman van Haruki Murakami. Hij viste hem eronder vandaan en staarde lusteloos naar het ritmisch blauw oplichtende display. Een onbekende beller. Nadat hij er de vorige dag twee uur lang vol irritatie mee bezig was geweest, had hij geen zin meer gehad om de paar contacten die hij had op te slaan. Maar zelfs als hij dat had gedaan, dan had hij daar nu niets aan gehad: de beller had zijn nummerherkenning uit staan.

Terwijl Faris terugliep naar de slaapkamer en naar zijn nauwelijks nog zichtbare spiegelbeeld in het raam keek, nam hij op. 'Iskander.' 'As-samu alaikum, Faris.' De stem klonk vervormd.

Het bloed in Faris' aderen bevroor.

2

As-samu alaikum.

Deze woorden, die Faris tien maanden geleden voor het laatst had gehoord, katapulteerden hem in één klap naar het verleden. Ineens stond hij niet meer in zijn slaapkamer, maar in de hal van het Klerschmuseum. De blauwe lichten van de talloze ambulances flitsen over de muren. Zijn maag was verkrampd en de koptelefoon die de collega's van het Forensisch Instituut – het Kriminálněchnischen Institut, dat werd afgekort tot KTI – hem hadden gegeven, knelde achter zijn oor. Voor hem, aan de andere kant van de met ornamenten gedecoreerde vleugeldeuren waarachter de kidnapper zich met zijn gijzelaars had verschanst, huilde een kind. Het was het zachte, hopeloze geluid van iemand die bang was dat hij zou sterven.

‘Een vraag, Faris.’ Faris hoorde de wanhoop die in de stem van de gijzelnemer doorklonk. ‘Een man met een donkere huid en een bomgordel met tien kilo explosieven. Wat levert dat op?’

In een vergeefse poging om zijn innerlijke spanning onder controle te houden, balde Faris zijn rechterhand tot een vuist. Hij wist dat hij kalm moest klinken. Langzaam bevochtigde hij zijn lippen met zijn tong. ‘Laten we praten,’ zei hij. ‘Ik ben in Alexandrië geboren. Ik ben moslim, net als jij...’

De gijzelnemer onderbrak hem midden in zijn zin.

‘Fout antwoord.’ De klank van de stem zorgde ervoor dat er iets binnen in Faris’ borstkas begon te trillen.

‘Luister...!’ riep hij.

Het was echter te laat.

‘As-samu alaikum, Faris Iskander,’ zei de gijzelnemer.

Een seconde daarna explodeerde de deur in een regen van hout-splinters, een vuurbal rolde naar Faris toe en hulde hem in een...

Faris hijgde bij de herinnering aan de detonatie en de onbarmhartige pijn die daarna was gevolgd.

De beller aan de andere kant van de lijn lachte, door de vervorming van zijn stem klonk het als geratel. 'Je weet het dus nog.'

Faris' hart sloeg keihard. Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem. 'Luister...' begon hij. Hij kreeg het koud toen hij beseftte dat dit ook de laatste woorden waren geweest die hij destijds tegen de gijzelnemer had gezegd.

'Tss, tss,' zei de beller minachtend. 'Je zou toch denken dat je er iets van hebt opgestoken.'

Faris klemde zijn tanden op elkaar. 'Wie ben je?'

De reactie van de beller volgde met een lichte vertraging. 'Heb je geen idee?'

De explosie in het museum... Faris zag zichzelf door de lucht vliegen en tegen de muur knallen... Hij was te zwaar gewond geweest om weer overeind te komen, maar voordat hij bewusteloos raakte, had hij gekeken naar het gat waar even daarvoor nog een deur was geweest. De rook had hem het zicht benomen en toen de mannen van de Bijzondere Bijstandseenheid de hal binnenstormden, hadden zijn krachten hem in de steek gelaten. Hij was bewusteloos geraakt. Het laatste wat hij had gezien was een afgerukte vinger met een roodgelakte nagel die vlak voor hem op de zwarte tegels lag en naar hem wees alsof hij hem wilde beschuldigen...

Faris schraapte zijn keel. Kalm blijven! Deze onbekende beller kon de zelfmoordterrorist van destijds niet zijn. Dat was onmogelijk. 'De collega's van de technische recherche hebben ons verzekerd dat niemand zo'n explosie kan overleven,' mompelde hij. Ben Schneider, een van de experts van het KTI, had zich plastischer uitgedrukt. 'Die klootzak is in stukken gescheurd,' had hij gezegd.

De man lachte opnieuw.

Faris slikte moeizaam. 'Wat wil je?'

'Bekijk je e-mails.'

Faris perste zijn lippen op elkaar en tikte op het kleine beeldscherm van zijn smartphone. Hij startte de juiste app, logde in bij zijn e-mailprovider en opende zijn inbox. Hij had maar één nieuwe mail. Faris opende hem. Hij bevatte geen tekst, alleen een bijlage. Faris klikte hem aan en er begon een filmpje te spelen.

De eerste drie, vier seconden was het beeld onscherp. Hij zag alleen vage vlekken in grijs en zwart en een beetje groen en blauw. Hij hoorde zwaar ademen, alsof iemand onderdrukt hilde. Daarna volgde onverstaanbaar gemompel. Het volgende moment werd het beeld scherp.

Faris verstarde.

Hij zag een man die met uitgestrekte armen op een kruisvormige balkenconstructie lag. Het beeld zoomde in op zijn bleke gezicht, dat onder het bloed zat dat onder een doornenkroon uit sijpelde. Zijn ogen waren onnatuurlijk wijd opengesperd van ontzetting. De camera gleed langs het lichaam van de man naar beneden. Hij had lichte cirkels op zijn borstkas die op het eerste gezicht volledig misplaatst leken. Op het tweede gezicht begreep Faris echter dat het elektroden waren.

Het beeld gleed weer naar boven.

Nu verscheen er een andere man voor de camera, maar terwijl de eerste man duidelijk te herkennen was, draaide deze tweede zijn rug naar de camera toe. De capuchon van zijn sweatshirt was zo laag over zijn voorhoofd getrokken dat zijn gezicht volledig verborgen was. In zijn hand hield hij een lange spijker en een zware hamer.

Faris ademde scherp tussen zijn tanden door in. Machteloos keek hij toe hoe de man met de capuchon op één knie naast de liggende man ging zitten. Hoe hij de punt van de spijker midden op de handpalm van het slachtoffer zette en een klap met de hamer gaf.

Het was een stevige klap, waarmee hij de spijker door het vlees en de botten diep in de houten balk eronder sloeg.

Faris sperde ontzet zijn ogen open.

Het slachtoffer wierp zijn hoofd opzij, maar schreeuwde niet en kreunde alleen zachtjes. Bloed welde op uit de wond. Het leek bijna zwart.

‘Jezus,’ mompelde Faris.

De dader spijkerde ook de andere hand vast. Toen hij zich naar de voeten van zijn slachtoffer keerde, begon hij echter te trillen. Dit keer was de klap niet precies genoeg om de spijker in het hout te slaan. De man moest een nieuwe poging doen.

De gekruisigde kreunde opnieuw toen de spijker zich verder door zijn voeten boorde.

Zwaar ademend legde de dader de hamer weg, waarna hij seconden lang op zijn knie bleef zitten. Daarna pakte hij twee rode touwen die zorgvuldig opgerold naast het kruis lagen. Hij sloeg ze om de bovenarmen van het slachtoffer en maakte er een knoop in. Vervolgens bevestigde hij een bundel kabels aan de elektroden op de borstkas van de gekruisigde en verbond ze met een klein kastje dat aan zijn lendendoek vastzat.

Pas daarna kwam hij traag overeind, stapte opzij en verdween uit beeld. Faris hoorde dat er iets snel begon te piepen, hij vermoedde dat het afkomstig was van een hartmonitor.

Een zware ketting ratelde.

Het kruis kwam overeind. De filmer zoomde in op het gezicht van het slachtoffer en Faris kon zijn ogen niet van hem afhouden. Naast de ontzetting die erin glansde, zag hij iets anders... Een bepaalde afwezigheid die erop wees dat de man onder invloed van drugs was. Waarschijnlijk was dat de reden waarom hij het niet uitgilde van de pijn. De filmer zoomde uit en Faris zag het volledige tafereel. Toen het kruis bijna loodrecht stond en de zwaartekracht aan het lichaam van de man begon te trekken, gooide hij zijn hoofd tegen de houten balk achter hem en stootte een kreet uit. Het piepen van de hartmonitor versnelde. Faris' maag draaide om.

Eén moment toonde de camera de gekruisigde nog, daarna werd het scherm zwart. De film was afgelopen.

Faris staaarde naar het kleine display. Met zijn vrije hand streek hij de haren van zijn bezwete voorhoofd.

Langzaam bracht hij de smartphone weer naar zijn oor.

‘Heb je de video gezien?’ klonk de stem van de beller.

Faris bevestigde het.

‘Goed,’ zei de man aan de andere kant van de lijn. ‘Je kunt ervan uitgaan dat het echt is.’

Faris gaf geen antwoord.

De beller snoof spottend. ‘Ik heb de man aan het kruis in mijn macht en ik wil dat je naar het metrostation in de Bismarckstraße gaat. Nu meteen!’

Faris’ vingers verkrampden rond zijn mobiel. ‘En dan?’

‘De rest vertel ik je als je daar bent. O, en Faris, als je je collega’s of iemand anders inlicht, dan kom ik daarachter.’

Faris zweeg. Eén moment was het doodstil, daarna lachte de beller opnieuw. ‘Opstandig, Faris? Denk aan de explosie in het museum.’

De huid van Faris’ nek begon te jeuken.

‘Voorlopig geen collega’s,’ herhaalde de onbekende.

Voorlopig?

Faris’ hersenen struikelden over het woord, maar hij had geen gelegenheid om erover na te denken, want de beller siste: ‘Metrostation Bismarckstraße. Je hebt vijf minuten.’ Zonder nog een woord te zeggen hing hij op.

Alexander

HET KWAAD IS DE PRIJS VOOR DE VRIJHEID, zei de stem in het licht.

Alexander liet de hamer zakken en knipperde met zijn ogen. Hij wilde een stap naar voren doen, wilde zien hoe de gestalte eruitzag die zich in het verblindende aureool voor hem verborg. De stem had het echter verboden. KIJK ME NIET AAN, had hij gezegd.

Alexander gehoorzaamde.

In plaats van naar het licht keek hij nu naar de gekruisigde. Iets warm liep over zijn gezicht en hij veegde over zijn voorhoofd.

INDERDAAD, zei de stem. HET IS VOLBRACHT.

Alexander haalde trillend adem. Zijn blik rustte op de man aan het kruis. 'Het is niet juist,' mompelde hij. Zijn versteende hart bonkte zo hard dat hij er misselijk van werd.

HET IS ALLEMAAL ZOALS HET MOET ZIJN, antwoordde de stem. VERTROUW ME!

Alexander slikte moeizaam, maar daarna knikte hij. Zijn tranen verblindden hem en hij voelde hoe ze over zijn wangen naar beneden stroomden. Ze voelden koud aan. Koud als de steen in zijn borstkas.

De gekruisigde keek hem aan. Alexander zag de pijn in de vrouwde ogen.

HIJ ZAL NIET LIJDEN, had de stem uit het licht hem verzekerd. DAAR ZORG IK VOOR.

Maar klopte dat? Alexander kreunde vanwege de misselijkheid die hem overviel. Een zacht geluid klonk in zijn hoofd. Een ritmisch, doordringend gepiep. Hij kromp ineen.

JE MOET STERK ZIJN, beval de stem.

Hij ging rechtop staan. 'Ja,' fluisterde hij. 'Dat wil ik.'

GA JE NU DAN WASSEN. JE BENT VERSCHRIKKELIJK VIES.

Alexander gehoorzaamde. Hij verliet de lage betegelde ruimte waarin zich niets bevond, behalve het kruis met de man en het felle licht. En zijn eigen ontzetting. Hij ging voor een van de wasbakken staan die onder een rij matte spiegels aan de muur hingen. Het licht viel van achteren op hem, zodat hij niet goed kon zien of de stem gelijk had. Zijn bleke gezicht zat onder de bloedspetters, alsof een schilder met een kwast vol verf naar hem had gezwaaid.

Het rood schreeuwde zijn onschuld naar de hemel.

Alexander draaide de kraan met een trillende hand open en waste zich grondig, zoals de stem in het licht had opgedragen. Toen hij daarna opkeek, wist hij eindelijk dat alles goed was.

Eén moment keek hij zichzelf in de ogen.

'Ik heb mijn vader gekruisigd,' fluisterde hij.
Daarna braakte hij in de wasbak.